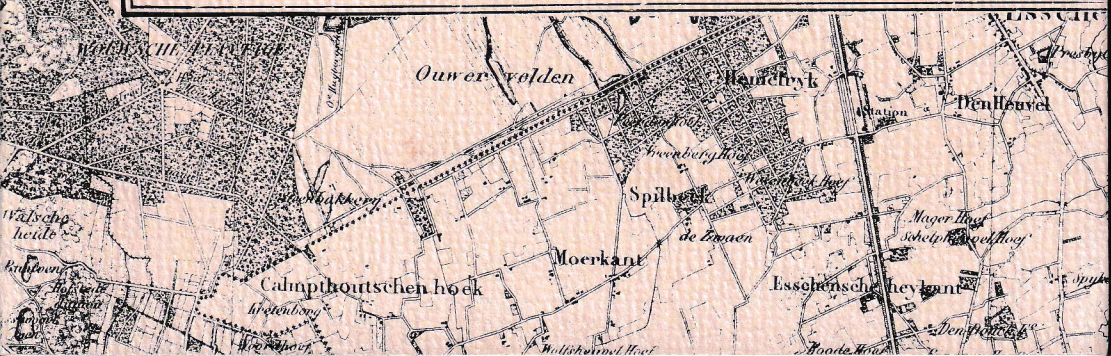

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

Bevrijdingsnummer 1 / 2 - 85

Zúlke grote messen

Mevrouw Wies Pellis-Schuurbiers was ten tijde van de bevrijding 37 jaar. Zij woonde met haar man Piet en haar 2 dochters, die toen 12 en 8 jaren waren, in het huis op de plaats waar nu een villa staat (Torenbaan 64) te Heerle. Haar overbuurman was toen Jan Suykerbuyk met zijn vrouw Jans van Gaans, direkt naast haar woonde het bejaarde echterpaar Vos-van Meel. Haar gezin moest, zoals zo velen net voor de bevrijding, evacueren. Hier volgt haar relaas:

"Een paar dagen, voordat we bevrijd zouden worden, kwamen maar liefst tien Duitse soldaten ons erf oplopen", zegt mevrouw Pellis. "Ze hadden allemaal zúlke grote messen bij zich, die ze op onze slijpsteen wilden slijpen. Ik dacht werkelijk, dat ons laatste uurtje geslagen had. Dat kwam omdat de dag ervoor een pamflet, afkomstig uit een Engels vliegtuig op ons erf was gevonden door hen. Ze wilden precies weten, hoe wij daar aan gekomen waren en daar konden we geen bevredigend antwoord op geven", aldus mevrouw Pellis. Na een wel zeer angstig uurtje, gingen ze toch weer onverrichterzake weg. In diezelfde dagen zaten ook nog Duitsers in het huis van Ko Vos. Ko Vos was met zijn vrouw Mie ondergebracht in "Vrederust"; het waren al oude mensen, die daarom verzorgd werden, en b.v. te eten kregen."Die Duitsers bij Ko Vos riepen geregeld, dat we heus niet telkens hoefden te vluchten voor die overvliegende vliegtuigen", zegt mevrouw Pellis, "maar soms waren het "Tommies", die overvlogen, en je had eens moeten zien hoe snel ze dan zelf het huis van Ko Vos invluchtten!".

KONIJNEN

Toen de naderende geallieerden al hoorbaar waren, kregen de Duitse "buren" het wel een beetje op hun heupen. Dat bleek onder andere omdat ze voedsel gingen hamsteren. "Op een gegeven moment, kwamen ze weer eens ons erf oplopen en liepen de varkensstal binnen. Ons varken, dat we al die tijd goed verzorgd hadden, werd onder onze ogen door die mannen geslacht", aldus een nog steeds verontwaardigde mevrouw Pellis. "En ook al onze konijnen moesten er aan geloven, zoals we naderhand merkten".

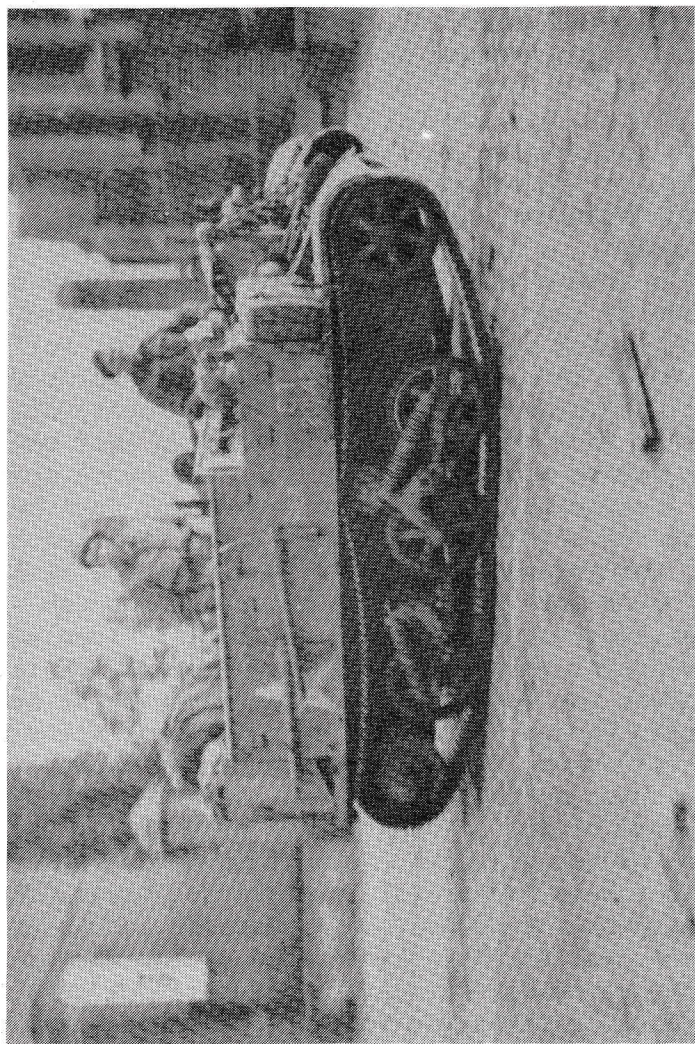
"Inmiddels dachten mijn man en ik dat het toch beter was om naar zijn broer Janus, die een schuilkelder had, te gaan, om daar betere tijden af te wachten. Zodoende nam hij de kruiwagen met enkele dekens en wat eten mee, en ik met ons Riet en Mien, die allebei nog op de lagere school zaten, gingen door de velden langs "de Kom" naar Janus toe. Dat is me wat hoor, als je alles achter moet laten!", vertelt mevrouw Pellis.

Behalve de oorlogsgeluiden, heeft zij weinig gemerkt van de eigenlijke bevrijdingsakties. Haar man, die zijn nieuwsgierigheid nauwelijks kon bedwingen, ging met Marijn van de Luijngaarden, toch maar eens terug naar het huis kijken. Terwijl zij onderweg waren, moesten ze geregeld dekking zoeken voor de vuurgevechten. Toen ze eventjes poolshoogte hadden genomen in en om het huis, ging Piet Pellis naar zijn vader Kees toe. Maar ook daar werd volop gevochten. Zijn vader kwam bijna onder een koe terecht, die getroffen werd door vijandelijk vuur. "Toen wij zelf ook eens een kijkje kwamen nemen, zagen we een hele horde grote Canadese vrachtwagens over de velden rijden. Toen begrepen we, dat we bevrijd waren. Toen we met z'n vieren weer naar huis terugkeerden, kwamen we geen levende ziel tegen. Onze overburen waren - zoals we naderhand hoorden - naar 't Laag gevlucht", vertelt mevrouw Pellis. "Toen we vlak bij ons huis aankwamen, was er tot mijn verbazing niets van bijzonders aan te zien. De ruiten waren er al een tijdje uit, maar verder was er aan de buitenkant niets beschadigd", weet mevrouw Pellis zich nog te herinneren.

"Toen we echter de boel binnen eens bekeken, schrok ik van de enorme rotzooi. We ontdekten toen dat ze ook onze konijnen hadden geslacht. De botten vonden we her en der door het huis verspreid. In de keuken bleek, dat ze de konijnen gebakken hadden, want daarvoor hadden ze mijn pannen gebruikt. En de keuken hadden ze ook maar gelijk als latrine gebruikt. Natuurlijk hadden ze ook onze lakens niet ongemoeid gelaten. We vonden ze, helemaal aan stukken gescheurd en onder het bloed, weer terug in de schuur!"

LUIZEN

"We zijn eerst maar eens begonnen om de kamers weer goed schoon te krijgen", vertelt mevrouw Pellis. "Toen we daar zo'n beetje mee klaar waren, kreeg ik de schrik van mijn

Een carrier, een klein model, open tank. In zo'n tank verongelukt ook James (Jim) Brown in de Heistraat. Deze foto werd genomen voor de kerk in Heerle. (Foto: collectie gemeente Wouw).

leven. Want toen ik de bedden opensloeg kwam ik een heleboel enorme luizen tegen! Ik heb die nacht onder geen voorwaarde in bed willen slapen en ben - alleen - op de grond gaan liggen", aldus mevrouw Pellis.

"Ondanks die troep was ik erg blij, dat we weer allemaal onder ons eigen dak konden wonen, dat we allemaal gezond waren, en dat we onder het juk van de Duitsers uit waren. Ik hoop 't nooit meer mee te hoeven maken", besluit mevrouw Pellis haar verhaal.

Wouw, 7 maart 1985.

FRANK SCHIJVEN.

Deze uitgave werd mede mogelijk
door financiële steun van de
Rabobank „Wouw - Kruisland ”

Slikken van
VAN HET MARQUISAAT VAN
erkhof slikken
Hildernisse en

